

КОЗАРЧЕТО ПЕТКАНЪ И ЦАРСКАТА ДЪЩЕРЯ ХУБАВКА

Имаше едно време едно козарче, което се казваше Петканъ. Имаше и една царска дъщеря, която се казваше Хубавка. Петканъ живѣеше въ планината, а Хубавка — въ царския дворецъ. Петканъ имаше само петъ козици, които цѣль день пасѣше изъ гората, свирѣше имъ съ яворовия си дудукъ и се грижеше за тѣхъ, като за другари. Хубавка имаше цѣло царство и много слуги и слугини, които я обличаха сутринъ и събличаха вечеръ. Тѣ ѝ поднасяха вкусни ястията въ златни и сребърни съдове, вчесваха коситѣ ѝ, кичеха я съ скъпи накити.

Така си живѣха на Божия свѣтъ козарчето и царкинята, безъ да се познаватъ, безъ да се виждатъ и чуватъ. Но Орисницата, както си седѣше веднажъ въ пещерата и варѣше въ едно котле кости отъ умрѣли змии и корени отъ отровни треви, пѣхна костеливитѣ си прѣсти въ сплъстената си коса и рече:

— Защо ли азъ седа тука, а не стана да ида между хората? Тамъ сигурно ме чака сума работа!

И като се намѣтна съ единъ старъ козякъ, тя излѣзе изъ пещарята. Но преди да измине и сто крачки, ето че на пѣтя ѝ се изпречи козарчето съ петѣтѣ си козици.

— Какво правишъ тука, момче? — го попита Орисницата и ласкаво му се усмихна.

Петканъ първомъ се изплаши, като видѣ прдъ себе си такава грозна и стара бабичка, но веднага се съвзѣ и отговори:

— Пася си козицитѣ.

— Вижъ какво, мило козарче, — започна жално-жално Орисницата. — Ти си младъ и здравъ, ти сигурно